

HVEM VIL MØTE HØYERE OFFISER I RETTSAK OM 10. JUNI 1940?

I *Officersbladet* nr. 5 for 1970, sto en sensasjonell artikkel som bragte en utfordring ingen til denne dag har våget å motta.

Hva var det som var så utfordrende og som stadig er det? Jo, artikkelforfatteren påsto at det historisk og folkerettslig ikke kan herske noen tvil om at Norge den 10. juni kl. 17.00 inngikk en våpenhvileavtale med Tyskland som var bindende så lenge verdenskrigen varte. Dermed hadde Norge som nasjon gitt avkall på å føre krigen videre «fra London» som det så kjekt heter i Skodvin-legenden.

Artikkelforfatteren som bare undertegnet seg som «Offiser», ville selvfølgelig være anonym siden han kjenner den heksejakt som øyeblikkelig setter inn i norsk presse og offentlighet hvis noen våger å røre ved verkebyllen 10. juni 1940. Men den modige «Offiser» sier at han umiddelbart er villig til å fremstå med fullt navn dersom noen tør å møte ham i en retts sak om at han tar feil på dette punkt. Hittil har ingen følt seg kallet til det!

DET er den virkelige sensasjon!

Her har hele det etablerte Norge i over en menneskealder hevdet det stikk motsatte: Den statsstøttede presse, den offisielle historieskrivning, hele skoleverket opp til universitetsnivå og ledende personligheter står kontinuerlig frem og hevder at Norge kun foretok en «kapitulasjon for de styrker som var samlet i Norge». Det samme har forsvarsledelsen gjort og så kommer det aller viktigste: Det norske rettsvesen dømte titusener av nordmenn både til døden og lange fengselsstraffer, tap av almene menneskerettigheter og formuer ut fra den forutsetning at denne tolkning av kapitulasjonsavtalen var sann!

Og allikevel våger ikke det samlede, offisielle Norge å møte en enslig norsk offiser som hevder at her har nasjonen Norge tatt feil i mer enn en generasjon.

For «Folk og Land» er det ingen sensasjon lenger hvem denne «Offiser» er. Han har nemlig tatt kontakt med redaktør Idar Aarheim i INOs pressetjeneste og i samtale med ham gjentatt at han fortsatt står ved sin utfordring. Samtidig har han gitt «Folk og Land» anledning til å gjengi et fyldig utdrag av artikkelen i *Officersbladet*.

Vi har spurt Idar Aarheim om hans møte med «Offiser». Her er svaret:

- Jeg kan godt forstå at det offisielle Norge er betenkt over å ta en turnering med «Offiser». Han sitter inne med meget store historiske kunnskaper. Det har han forresten på et helt annet område bevist for norsk offentlighet, og en retts sak mot ham ville ikke bli noen søndagsutflukt for påtalemyndigheten. Han er en sann Lancelot, den modigste blant de 144 ridderne av Kong Arthurs runde bord. Hvis en retts sak skulle komme, ser jeg det som en stor ære å kunne opptre som hans væpner og medsamsvorne, sier Idar Aarheim! Vi bringer her et utdrag fra artikkelen «Norges kapitulasjon 1940» som «Offiser» offentliggjorde i *Officersbladet*:

Våpenstillstand

«I Reglement angående landkrigens lover og sedvaner» er det nyttig å begreper som rettslig sett har noen interesse i denne forbindelse:

1. Overgivelse, som er identisk med kapitulasjon, og
2. våpenstillstand.

Det som skjedde i 1940 var at det ble inngått en våpenstillstandsavtale mellom Norge og Tyskland.

Avbryter en våpenstillstandsavtale krigsoperasjonene?

Ja, det er akkurat det den gjør.

Var Norge i krig med Tyskland etter 10/6 1940?

Nei.

Nei. Under svar kan i henhold til Landskriksreglementet ikke gis på ovennevnte spørsmål. Og hvis den norske regjering av i dag mener noe annet med en våpenstillstandsavtale, så bør den orientere landets offiserstand om det, for slik lærer vi offiserer at en våpenstillstandsavtale skal forstås. Hvis varigheten av avtalen ikke er fastsatt, kan de krigførende parter når som helst gjenoppta operasjonene forutsatt at fienden under-

Et historisk bilde fra Trondheim 10. juni 1940. Det er tatt om morgenen på Hotel Britannia og viser general Falkenhorst sammen med sin stabssjef oberst Buschenhagen. Den mørke oberleutnant bakerst til venstre, er Buschenhagens adjutant, Jürgen Bieler. Flere har hevdet at general Falkenhorst ikke var til stede i Trondheim. Her er motbeviset. Man ventet at general Ruge selv ville komme til kapitulasjonsforhandlingene. Da han i stedet sendte sin stabssjef, oberstlt. Roscher-Nielsen, besluttet man at Tyskland skulle representeres ved oberst Buschenhagen. Derfor trakk Falkenhorst seg tilbake under selve forhandlingene.

rettes med avtalt frist.

Her er det den store begrepsforvirring kommer inn i bildet. I avtalen av 1940 var det angitt en varighet: så lenge Tyskland var i krig, dvs. inntil 8/5 1945. . . .

«Da tyskerne okkuperte Norge, ble de ikke derved våre allierte eller venner, men de overtok all myndighet på den fiendtlige stats område, dvs. Norges.»

La det derfor være sagt slik det egentlig var:

Norge inngikk en våpenstillstandsavtale med Tyskland fra 10/6 1940 og inntil så lenge Tyskland var i krig (dvs. med England og Frankrike). Avtalen var alminnelig i motsetning til lokal. Regjeringen forlot landet og sa derved fra seg all myndighet over det norske folk og rike. Regjeringens myndighet gikk over til okkupasjonsmakten Tyskland. (Det samme hadde sannsynligvis skjedd om regjeringen hadde blitt i landet.

Alminnelig eller lokal våpenstillstand

Under krigens forløp hadde divisjon etter divisjon overgitt seg (kapitulert), tilslutt var det bare 6. divisjon som var inntakt. Denne divisjon kapitulerte som den siste kjempende norske enhet den 10/6 1940 på Spionkop ved Bjørnefjell. Divisjonen var ved kapitulasjonen representert ved oberstløytnant Wrede-Holm, og den tyske divisjon ved sjefen,

generalløytnant Dietl.

Det fremgår av avtalen at det var en kapitulasjonsavtale, dvs. overgivelse. Derved var i realiteten krigen slutt. Det som gjestov var nå å inngå en formell og reell avtale mellom den tyske overkommando i Norge og den norske overkommando. Dette skjedde den 10/6 1940 i Trondheim, hvor den norske overkommando var representert ved oberstløytnant Roscher-Nielsen og den tyske ved oberst Buschenhagen. Den avtale disse offiserer underskrev var en våpenstillstandsavtale, noe som tydelig fremgår av avtalens tekst. En kapitulasjonsavtale var unødvendig den 10/6 1940 siden alle norske styrker allerede hadde kapitulert. At avtalen var alminnelig og ikke lokal, fremgår både av avtalens tekst, og av gjennomføringen av den. Avtalen ble gjennomført over hele Norge, ikke bare i Nord-Norge som var 6. divisjons ansvarsområde. Jevnfør forøvrig følgende paragrafer:

- § 1. Samtlige norske stridskretter legger våpnene ned.
- § 2. Den norske overkommando (ikke 6. divisjon) overgir de tyske krigsgfanger.
- § 3. Den norske overkommando (ikke 6. divisjon) sørger for at alle våpen legges ned.

«Offiser» kommer så inn på general Buschenhagens brev til

(Forts. side 6)

NOEN FAKTA OM «GIMLE»

Under den giftige overskriften «omgitt av andres gods og gull» hadde *Aftenpostens* aftennummer den 14. mars en reportasje om Quislings representasjonsbolig, «Gimle», på Bygdøy i Oslo. Man gjør bl.a. et nummer av at det på «Gimle» fantes noen møbler som stammet fra Slottet og forskjellige ting som tilhørte Det norske Selskab. I denne sammenheng er det nødvendig å sette visse ting på plass.

For det første: «Gimle» var ikke Quislings privatbolig. Han hadde beholdt sin leilighet i Erling Skjalgsons gate, dit jo Maria etterpå flyttet tilbake. «Gimle» var den norske ministerpresidens representasjonssted og offentlige eiendom. Prinsippet var ikke nytt. Frem til mange år etter annen verdenskrig bodde den norske utenriksminister i en tilsvarende representasjonsbolig i Parkveien i Oslo. Quisling fikk, slik forholdene var, ikke ha noen utenriksminister og måtte selv ta seg av de nødvendige representasjonsoppgaver, i første rekke overfor tyskerne. Å overføre noen møbler fra den ene statlige representasjonseiendom til en annen - er det noe kriminelt i det?

For det annet: Når det gjelder Det norske Selskabs eiendeler, så er forholdet svært enkelt. Selskabet ble forbudt av tyskerne, og dets verdifulle eiendeler skulle bringes til Tyskland. Da grep Quisling inn. For å redde disse tingene for Norge forlangte han som medlem av Det norske Selskab å få dem utlevert, og tyskerne bøyd seg. Alt ble omhyggelig listeført og en forvalter oppnevnt. Det er riktig at Selskabets eiendeler tildels ble brukt rundt i forskjellige statseiendommer, men det meste var omhyggelig pakket ned og plassert i «Gimle»s bombekjeller. Da Selskabets sekretær like etter kapitulasjonen kom til «Gimle» for å hente Selskabets eiendeler, fikk han utlevert komplette lister over hvor alt befant seg. Ihvertfall på det tidspunkt var han meget takknemlig. Og dette med det norske Selskab var ikke enestående. Også i andre sammenhenger grep Quisling inn og forhindret utførsel av beslaglagte norske eiendeler til Tyskland. At noen av disse tingene ble oppbevart på Gimle, er ikke usannsynlig.

DOKUMENTASJON:

I mars sendte redaktør Idar Aarheim to artikler til Aftenposten:

Denne ble tatt inn i 19/4:

RETTSBEVISSTHETEN TOK VARIG SKADE

Med lov skal land bygges, og ikke med ulov ødes. Disse manende ord fra Frostatingsloven for tusen år siden, innledet Aftenpostens leder 22/3, som var en kommentar til Quislingserien og «rettsoppjøret». Nå er vi imidlertid ganske mange som er overbevist om at aldri er Frostatingslovens høye målsetting blitt grundigere misbrukt enn under disse politiske prosesser som fant sted for en menneskealder siden.

Det bekymrer ikke lederskribenten at Norges fremste mann i straffereit dengang, Jon Skeie, kalte dette såkalte rettsoppjør for den største urett overfor en stor gruppe mennesker som hadde skjedd i norsk historie. Beviset ligger i at det ikke ble dømt etter gjeldende norsk og internasjonal rett som Norge hadde sluttet seg til, men etter sammenraskede, provisoriske anordninger basert på det rettsfremmede begrep «kollektiv skyld». Dessuten ble disse tvilsomme forordninger gitt en tilbakevirkende kraft, som også er i strid med sivilisert rettspraksis.

Historiens dom

Seierherrene har sørget for at personlig oppreisning for de rammede ikke lenger er mulig. Skadede liv kan ikke gjenopprettes, og så mange av de titusen som ble rammet, er døde.

Derimot kan vi være forvisset om at historiens dom over såvel tapere som seierherrer, blir en annen enn etterkrigstidens konvensjonelle, som Aftenpostens lederskribent bekjenner seg til.

Vi har ikke så meget å briske oss av her i landet når det gjelder kulturelle og sivilisatoriske formkrefter. Men rettsorden og sjøfart var noe nordmenn i mer enn tusen år hadde forstand på. Begge deler er blitt sterkt skadet av seierherrenes politikk i etterkrigstiden. Verst er det selvfølgelig med rettsbevisstheten, som tok varig skade ved «rettsoppjøret» - en skade som på ingen måte er leget.

Hvorfor være upopulær?

Hvorfor ta opp dette mest upopulære og tabubelagte tema når man selv ble voksen i etterkrigsårene, og det eneste man med sikkerhet høster er personlig skade?

Saken er enkel.

Det er ved å drøfte de temaer

som den etablerte offentlighet ikke ønsker skal belyses fra annet enn konvensjonelle synspunkter, at ytringsfrihetens vilkår prøves. Og uten ytringsfrihet har tilværelsen som kritisk skribent ingen mening. Da kan man heller tjene sitt brød som kolportør av festsanger i Korsbæk, eller kanskje som redaktør i Trangvik.

Ingen steder er det frimodige ord sterkere truet enn der hvor man innbiller seg selv og folket at ytringsfriheten er en selvfølge. Denne overtro på egen borgerdyd og selvrettferdighet hadde man allerede i det demokratiske Hellas etter Perikles. Den samme overtro har hersket i etterkrigstidens partidemokratiske Norge. Sokrates ble dømt til å tømme giftbegeret fordi han forledet den begavede ungdom til å stille kritiske spørsmål som avslørte at menneskene var mer forskjellig enn hva den demokratiske likhetsideologi tolererte. I dag forklarer man ungdommen at det var nødvendig å henrette Quisling og flere av hans medarbeidere, fordi de hadde forbrutt seg mot Norges demokratiske dyd. Paradoksalt nok har ordet oftere frigjørende kraft der hvor det hersker offentlig sensur og ensretting. Under slike forhold oppstår det gjerne en undergrunnslitteratur som vekker til ettertanke og kritisk motstand.

Historieløsheten

Det borgelige demokrati har etter den franske revolusjon utbredt den historiske usannhet at ytringsfrihet, religionsfrihet og personlig rettssikkerhet er menneskerettigheter som demokratiet innførte. I virkeligheten er de aristokratiske verdier fra opplysningstiden. Fredrik den store innførte dem alle i sine prøyssiske landlover - og han var ingen venn av politiske partier og parlamentariske forsamlinger, som han mente var både kortsynte og uopplyste. Noen av oss mener at det er de fortsatt, og personlig synes jeg det er lite som tyder på en særlig innsiktsfull ledelse hverken av samfunn eller næringsliv.

Aftenposten klager på lederplass med rette over historieløsheten i det norske samfunn. Men ved krampaktig å opprettholde standpunktene i den ensi-

(Forts. side 7)

Denne ble ikke tatt inn med den begrunnelse at den bare er «parafraaser» over meninger som tidligere er kommet på trykk i avisen. Tja, hva skal man da si om Aftenpostens egne variasjoner på lederplass over de utslitte jøssingtema?

Dog må sjefsredaktør Egil Sundar gis en relativ kompliment for at han OVERHODET slipper til andre meninger enn avisens egne om krigstidens tema. Det har som kjent ikke vært vanlig i norsk presse hvor avisenes selvsensur umiddelbart har trådt i funksjon hvis andre meninger enn de offisielt autoriserte har forsøkt å vinne spalteplass.

POLITISKE PROSESSER OMDIKTET TIL KRIMINELLE

Seierherrene hadde hastverk med å dømme og skyte Quisling i 1945. På den annen side hadde det selvfølgelig ikke hjulpet ham det aller minste om prosessen var blitt utsatt. Deri er jeg enig med M. Dahl-Hansen (Aftenposten 7/4). Som aktiv i aktoratet både mot ministerpresidenten, og i en rekke andre «landsviksaker», vet Dahl-Hansen bedre enn de fleste at Quisling var dødsdømt allerede på forhånd! Viktig var det også at hans tilhengere raskt ble dømt og brennemerket for livet gjennom en varig, offentlig organisert fordømmelseskampanje.

Derved oppnådde seierherrene både å stille hevnørsten og bortlede misnøyen mot den sosialistiske London-regjeringens ansvarløse politikk frem til 1940 og den unntakshet som ble vist i farens stund.

Patetisk

Det er svært så patetisk når jurister, historikere og politikere fra den seirende krigsgenerasjon fortsatt fremstår belærende overfor oss yngre (deriblant professor Fr. Fr. Gundersen) om hvor storartet de ordnet alt etter 1945. De har en klippefast overtro på at deres offisielle omdiktning av disse politiske prosesser til et kriminelt rettsoppjør, kommer til å bli stående som historiens endelige dom.

Eller foreligger det allikevel en liten tvil siden de er så hårsåre når det gjelder den nasjonale helteglorie rundt deres hoder?

Min kritikk av London-regjeringen og deres borgelige støttepillere som f.eks. Hambro, er basert på en grunnleggende, prinsipiell betraktning: Hvordan er det mulig for seierherrer i en politisk storkonflikt, og årlang verdenskrig, over natten å forhandle seg til habile, upartiske dommere overfor sine motstandere?

Jeg tør påstå at en slik sinnforvandling strider mot all erfaring om vår menneskelige natur.

Hvor i dagens verden ville vi godta som juridisk ansvarlig at de seirende i en langvarig politisk og militær konfrontasjon med rund hånd utdeler dødsdommer, straffearbeide, økonomisk ruin og inndragelse av elementære menneskerettigheter til taperne? Særlig urovekkende ville vi oppleve det dersom dommene felles på grunnlag av kollektive, provisoriske anordninger med tilbakevirkende kraft som seierherrene selv har laget i kampens hete. Spesielt frastøtende er det når slike dommere i tillegg påtar seg en overlegen, moralsk mine overfor de dømte.

Når det gjelder Quisling-saken, viser det stenografiske rettsreferat, enda mer skremmende enn den friserte fjernsynsserien, hvor aggressivt, partisk og nedlatende rettsforhandlingene ble ledet. Forsvaret opptrådte på aktorats premisser. Det var svakt og unntakende, blant annet med myten om «gåten Quisling» som forutsatte at en personlighetsforandring hadde funnet sted.

Men Quisling hadde ikke forandret seg. I likhet med Hamsun, Montherlant, Benn, Drieu la Rochelle, Celine, Brasillac og en rekke andre konservative, eller høyre-radikale intellektuelle, mente han at hverken sosialisme eller kapitalisme på partipolitisk grunnlag var istand til å løse vår tids problemer. Dessuten anså han den imperialistiske bolsjevisme som en dødelig trusel mot Norge og Europa - en erkjennelse de fleste av hans dommere også etter hvert kom frem til da fredsrusen var over.

På grunn av den ensidige indoktrinering i etterkrigstiden, har de fleste nordmenn mistet rettsbevisstheten og den kritiske dømmekraft når det gjelder okkupasjonstiden, opptakten til den og de seirendes opptreden etterpå. Jeg tør hevde at dette har skadet vårt folks virkelighetssans i forhold til Europa og svekket vårt økonomiske, kul-

turelle og sikkerhetspolitiske gangsyn.

Skuebrødsprosesser

Følgende innvending kan reises mot mitt syn at de seirende i 1945 led av hevnørst. Hvorfor bry seg med arbeidskrevende og kostbare prosesser når de allikevel kunne tatt hevn fordi de hadde makten.

Denne innvending tar imidlertid ikke hensyn til at nordmenn er et purtiansk, protestantisk folkeferd med utpregede anlegg for dårlig samvittighet og derav følgende moralske kompenseringerbehov. Derfor var det så overmåte viktig å overbevise oss selv, og særlig andre, om vår juridiske og moralske fortrefelighet. Altså var disse tallrike, partiske og overfladiske skuebrødsprosesser nødvendige for seierherrenes moralske maktgrunnlag.

Hvor er bevisene?

M. Dahl-Hansen påstår fortsatt at Quisling bedrev spionasje for Tyskland like før krigen. Dette er yderst tvilsomt. Det har bl.a. den unge forsker Odd Asheim påpekt. Etter grundige undersøkelser av tysk materiale, bl.a. ved Bundesarchiv i Freiburg, skriver han i sin kronikk i Aftenposten 17. juli 1987 at man på tysk hold åpenbart var skuffet over at den tidligere norske forvarminister ikke ga dem konkrete informasjon. Om møtet med Abwehr-sjef oberst Kiepenbrock på Hotel d'Angleterre i København 6. april, som Dahl-Hansen hevder er så belastende, skriver Asheim: «Fra et etterretningsmessig synspunkt ble møtet en skuffelse for tyskerne. Alt taler for at Quislings formål har vært et annet enn hva tyskerne var blitt forespeilet» (gjennom Hagelin).

Asheim skriver videre at Quisling ikke engang etter samtalen med Piekenbrock, føler noen umiddelbar fare for tysk invasjon av Norge. Det rapport-

(Forts. side 7)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaksjonssekretær: MARNÅ MELSDOM PEDERSEN Redaktør: KÅRE HAUGERUD Forretningsfører: HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.

Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo:

mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14 og onsdag kl. 17-20.

Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonsvarer).

Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet + kr. 10,-

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonsør forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spaltem.m. Minstpris kr. 50,-

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

MODERNE KORSTOG

Når man tenker på kirkefrontens virksomhet under og etter den annen verdenskrig, ser dens bistand til all verdens kommunist-regimer og kommunistgeriljaer verden over, dens unfallenhet når det gjelder det moralske og åndelige forfall, samt dens iherdighet når det gjelder å mele sin egen verdslige kake, eller falle mer gudfryktige kolleger i ryggen, kan man føle seg fristet til å vri litt på Per Sivles ord, så de kommer til å lyde slik:

«For støtt prelatar lyt vera med når Kristi merke skal hoggast ned»

Det er neppe noe tvil om at Kirkens folk selv har bidratt mer til å avkristne Norge og utsette evangeliet for spott enn noen åpent anti-kristelig gruppe i dette land har kunnet makte. For den som kjenner Skriftens Ord er det for så vidt intet merkelig i dette. Jesus selv forutsa det i klare ordelag: «For eders skyld skal evangeliet bli spottet blant hedningene.»

At de la seg til den stygge uvanen «å følge mengden i det onde», som Skriften så sterkt advarer i mot, økte nok tilslutningen en viss tid under krigen da det var mer populært å servere ukristelig politisk hets fra prekestolene enn mer kristelig tale. Men frafallet ble desto større etterpå.

Så fikk man biskop Bergravs «Folkedommen over NS». Den gode biskop hadde helt glemt at det var gudsdommer og ikke manipulerede folkedommer han var kalt til å forkynde. Men hva er man ikke villig til å gjøre for å bli pop i denne verden. Og det å sparke den som ikke kan forsvare seg, har alltid vært en populær sport for dem som er slik innrettet. Gud er dessuten død, i følge moderne teologi - og heldig ville jo det ha vært for Hans utro tjenere - så de har etter egen mening lite å frykte fra det hold.

Men der er det fare for at de kan ha forregnet seg. Herrens veier er uransakelige, så Han kan jo ha i sinne å oppstå igjen? Så galt har hendt før, til stor forargelse for datidens kirkefront. Det burde vel i alle fall tas med i betraktningen før man på kirkelig hold fører enda mer skam til gammel skade ved atter å hive seg på den politiske karusellen.

Hvem er så den store antikrist som NÅ skal nyte godt av biskopenes ømme kjærlighet? For å vri litt på Wildenvey også: «Det er Fremskrittspartiet - DENNE GANG!»

SOMMER-LUKNING

INO's og «Folk og Land»s kontor blir lukket i tiden 27. juni til 8. august. Man kan like fullt sende oss brev og innlegg, for posten vil bli hentet også i ferien.

Alle de frivillige medarbeidere på kontoret ønsker leserne en riktig god sommer.

Hvor har de dem fra?

18. april hadde Aftenposten et referat fra en frimerkeauksjon i Oslo. Der leser vi:

«49 brev som Maria Quisling enten skrev til Vidkun Quisling eller mottok fra ham, ble solgt for 12 000 kroner.»

Måtte selgeren godtgjøre hvor hun/han hadde dem fra?

Willy Bjørneby protesterer mot Høyesteretts Kjæremålsutvalg

Den 22/4 1988 sendte Willy Bjørneby denne protestskrivelse til Høyesteretts Kjæremålsutvalg som vi gjengir nedenfor. I nr. 9 1987 av «Folk og Land» omtalte vi denne saken under overskriften «Willy Bjørneby går til rettssak». Han anklaget historikerne Skodvin og Grimnes for dokumentfalsk av «Elverumsfullmakten».

Protest

Herved protesterer saksøker J. W. M. Bjørneby mot den «kjennelse» i L.nr. 339/1988, J.nr. 116/1988, som dommerne Røstad, Halvorsen og Schei har avsagt. Forkynnelse fra h. retts kontor erkjennes motatt den 20/4 1988, men godtas ikke som siste ord i denne alvorlige sak! Det forlanges at kjæremålet tas opp til ny prøving og at byrettens avvvisning» av str. sak nr. 408/86, kjennes ugyldig.

Det er både skremmende og uakseptabelt at de tre høyesterettsdommere Røstad, Halvorsen og Schei her - med fullt vitende og overlegg - begår en av de alvorligste kriminelle hand-

linger og lovbrudd som norsk rettsvesen enda er blitt utsatt for! Helt klart godtar disse tre dommere at det, i denne sak, er begått de rene gale fortolkninger og feil i saksbehandlingen av Oslo byrett og Eidsivating lagrett. Disse edsvorne norske høyesterettsdommere sier i sin «kjennelse» følgende: Utvalget kan bare prøve om det foreligger feil i tolkningen av en lovbestemmelse. Utvalget kan ikke se at det foreligger noen slik feil, og kjæremålet forkastes. Kjennelsen er enstemmig: Slutning: Kjæremålet forkastes. Er da disse «dommere» blinde? De vil ikke se følgende forferdelige faktum, de vil ikke se lagmannsrettens egne avsløringer av denne svindel og dette sjofle juks som bedrives av vårt norske rettsvesen idag.

Sitat fra lagrettens kjæremålsutvalg: Når det gjelder Bjørnebys anførsel om at det i saken skulle ha vært avsagt *uteblivelsesdom*, siden ingen av de tre saksøkte møtte, kan heller ikke dette føre frem. Det er riktig nok ikke anledning til å godta *partfullmakter* slik det er gjort i

saken. (Hvorfor kan protesten da ikke føre frem? Juks!)

Dette gjelder også etter tvistemålslovens regler hvor partene i utgangspunktet har plikt til å møte personlig. (Så kommer de nødvendige «dommeres» neste klare juks!) Sitat: Det er her ikke nødvendig å komme inn på konsekvensen av unnlatt møteplikt etter tvistemålslovens regler, men tilstrekkelig å slå fast at møteplikten ikke kan erstattes av fullmaktsdokumenter. (Men det er jo nettopp dette som er blitt jukset med i denne sak!) Sitat: Lagmannsretten antar at bestemmelsene om partenes møteplikt må gjelde i minst like stor grad og utstrekning etter straffeprosesslovens bestemmelser. Dette må gjelde både etter den nye og den tidligere straffeprosesslov. Det forhold at ingen av de tre straffetiltalte, Preben Munthe, Magne Skodvin og O. K. Grimnes møtte kan ikke lede til uteblivelsesdom, noe som forøvrig ville forutsette at saken gikk etter tvistemålslovens regler. (Dette tøv er jo stikk i strid med det som er nevnt (Forts. side 6)

Hva skjedde med gullbeholdningen?

Av Trygve Engen i Nationen 13.4. 1988

NRK, P1, sendte 2. påskedag kl. 1800 en beretning om den berømmelige gulltransporten i april 1940. Hvis jeg ikke hørte feil, ble det utrykkelig sagt at hele Norges Banks beholdning av gull, ca. 50 tonn, ble kjørt ut fra bankens kjeller om morgenen den 9. april, og transportert til Tromsø, først med ekstratog, så med fiskeskøyter langs kysten.

Imidlertid har det svenske Rederiaktiebolaget Transatlantic i sin tid avgitt slik skriftlig erklæring, datert 9/6 1965, til en norsk avis:

«Vi har mottaget Eders brev av den 18. maj. Till svar får vi meddela, att de fleste av våra fartyg på linjen Sverige - USA en tid före 9. april 1940 gick inn til Bergen før att lasta guld. Dessa fartyg; som alla var på 6000-7500 ton d.v. var «Glimmaren», «Innaren», «Tennaren» och «Vingaren». Även fartyg tillhörande Svenska Amerika Linien anlöpte Bergen ett flertal gånger.

Högaktningsfullt, Rederiaktiebolaget Transatlantic (Sign.)

Uthevelsen er gjort av meg.

Her nevnes i alt 6 av rederiets båter, som alle har vært innom Bergen og lastet inn gull. Rederiet nevner også at Svenska Amerika Liniens båter har anløpt Bergen i samme ærend. En av rederiets maskinister har ved senere høve fortalt til samme avis, at han i april 1940 arbeidet ombord i «Glimmaren», og at skipets kaptein fikk telegrafisk ordre fra rederiet om å gå inn til Bergen 2. april. Båten lastet da inn 100 kasser gull.

Iflg. den ovenfor siterte erklæring må jo Transatlantic og Amerikalinjens båter ha lastet gull i Bergen 9-10 ganger. Hvis transporten med «Glimmaren» 2. april var den første, må de øvrige 8-9 innlastninger ha foregått med svært korte mellomrom i tida 2. til 8. april. Dette lyder lite sannsynlig.

I flg. «Vi Menn» 7/4 1965 ble det den 9. april 1940 ført vekk 385 mill. kroner gull emballert i 1542 eikekasser. Det kan være grunn til å spørre: Hvor mye gull hadde Norges Bank i alt? Og hva er den hele og fulle sannhet om gulltransportene?

Ytringsfrihet for NS-folk?

Redaktør Hroar A. Hansen i Morgenbladet er oppbragt over en uttalelse i «Farmand» der det påstås at i Hansens avis «boltrer brunskjorter og Quisling-sympatisører seg». Nå er jo dette - dessverre - på ingen måte sant, så forsåvidt er jo Hansen i sin fulle rett når han protesterer. Men når han i tillegg skriver «Vi akter selvfølgelig heller ikke å stifte noe som helst bekjentskap med slike elementer», er det vår tur til å reagere.

Betyr dette «noe som helst» at NS-folk for alltid er utestengt fra «Morgenbladet»s spalter uansett hva de måtte skrive om og uten hensyn til hvor dyktig og saklig de måtte skrive?

Hvis svaret er ja, hvordan stemmer da det med Hansens påståtte liberalisme?

INO støtter deg!
Støtt INO!

«Dømte kvinner»

I Folk og Land nr. 3 behandles Sigurd Senjes bok «Dømte kvinner». Jeg har lest denne boken, men jeg har ennå ikke klart å forstå hva Senje har ment med den. Den er blitt en blanding av så mangt. Jeg kan med beste vilje ikke forstå at det skulle være maktpåliggende å skrive en bok der han stiller ca. 400 norske front søstre opp mot ca. 50 000 norske kvinner som fraterniserte med tyskerne under krigen. Jeg ser ikke sammenheng. Heller ikke tittelen peker mot den. Såvidt meg bekjent var det vel ikke straffbart å ha et amorøst eventyr med tyskerne, og ble noen overhode straffet for slik virksomhet? Riktignok ble det ca. 9000 såkalte «tyskerbarn» ut av dette, og deres skjebne har tydeligvis ikke vært særlig blid. Men det er en annen sak. Deres mødre ble vel ikke straffet? Jeg tror tallet 50 000 er meget lavt satt. De fleste av disse kvinnene, la oss ihvertfall si 75 prosent, ble vel stort sett gift med nordmenn etter krigen? Det må således finnes et uhyre stort antall nordmenn hvis mødre hadde tyske elskere under krigen, men det er vel neppe kjent. Men hva har dette med oss front søstre å gjøre?

Man kan mene om front søstre hva man vil, og det gjør man jo som bekjent. Men jeg, som fhv. front søster, setter ikke særlig stor pris på å opptre under fellesbetegnelsen «Dømte kvinner» sammen med ca. 50 000 norske kvinner hvis eneste forbrytelse var den amorøse siden ved okkupasjonsmakten. Tyskerarbeidere og såkalte «tyskerjenter» burde ha vært behandlet i en bok for seg. Sammenlagt talte de minst ca. 300 000 «gode» nordmenn. Jeg leser at noen ble skamklippet, og noen ble internert i maidagene, men slik overlast som ble oss front søstre til del var det aldri snakk om. Vi snakker om to vidt forskjellige ting, og en vesensforskjellig bakgrunn.

Man har fratatt oss mye, men man kan ikke frata oss at vi deltok i en krig, og ved frontene, og så nær fronten som Røde Kors kunne komme, og det var der vi var. Vår innsats var i Kaukasus og sluttet i Berlin maidagene 1945 for mange. Jeg tror ikke at jeg tar munnen for full når jeg hevder at mange av oss så mere krig enn andre nordmenn. Men det snakkes ikke om dette. 13 av oss falt i krigshandlinger, og mange bærer men for livet.

Det var krig vi deltok i som Røde-Kors søstre. Vi opplevde direkte beskytning mot våre sykehus som mange ganger bare lå noen få km bak hovedkampplinjene. Vi opplevde kamp rundt oss. De siste måneders innsats

for mange av våre front søstre kan vanskelig beskrives slik at folk som ikke selv har opplevd krigshandlinger forstår hva jeg mener. Vi var ofte innesluttet. Forsøk å tenke i 1 - ett minutt hvordan det måtte føles å være innesluttet. Vi så unge mennesker som døde i kamp rundt oss, og vi så dem lemlestet, og vi lukket øynene på mange. Det var i dette miljøet vi arbeidet. Det var ikke fraternisering vi drev med selv om vi også pleiet mennesker av flere nasjonaliteter, både venn og fiende. Det var Røde Kors vi tilhørte, og slike hensyn ble ikke tatt. Det ble ikke trukket grenser mellom fiende og venn. Det skulle vi først få erfare etter at krigen var slutt. Med søstre ble slept avgårde til fangenskap og til fornedrelser jeg ikke engang vil sette på trykk for det vil allikevel ikke bli forstått. Jeg har sett unge mennesker som mistet forstanden i dette helvete. Den 5. mai 1945 befant jeg meg på en «sykestue» mange mil bak de russiske linjer. Vi var blitt igjen. Det hadde ikke vært snakk om å løpe sin vei fra barmhjertighetens tjeneste. Ved et «mirakel» ble noen av oss i siste minutt fløyet ut med en «Fieseler Storch» under intens beskytning. Ordet senskader har for meg en spesiell klang. Jeg har aldri turt å gi meg inn på noen definisjon av ordet heller ikke med min mann som var frontkjemper. Slike som oss tør knapt å fremsette noe slikt. Det er reservert for mennesker med anderledes belastninger». Så privilegerte er vi ikke.

Tilbake i Norge ble vi stilt for norske domstoler som fortalte meg alt jeg burde ha visst. Nå kom fornedrelsene på et annet plan. Min innsats i Røde Kors ble stemplet som bistand til fienden, og jeg hadde ved min innsats sveket mitt land. Jeg tror ikke at hverken aktor eller dommer skjønte noe av mine beretninger, og de var tydeligvis helt uinteressante. Resultatet ble 1 - ett års fengsel og tap av statsborgerlige rettigheter i 10 år, og jeg sonet min straff på Bredtvedt fengsel.

Men hvorfor all denne oppramsing. Jo, ganske enkelt. I forbryterverdenen har man klart opptrukne linjer mellom forskjellig forbrytersk virksomhet. En gammeldags innbruddstyv aksepterer alldeles ikke at det settes likhetstegn mellom ham og en sedelighetsforbryter ved at begge kalles for «dømte». Det har noe med stolthet og anstendighet å gjøre.

Så også med meg. Jeg er straffet med fengselsstraff for en skikkelig innsats i det tyske Røde Kors, og jeg har sonet min

(Forts. side 7)

Norges stilling under krigen

Av John Sand i Nationen 14/4 1988

Jeg takker Sverre Svartkjenli for at han igjen gir meg foranledning til å legge frem ytterligere dokumentasjoner om Norges stilling under den annen verdenskrig.

Til tross for at jeg i tidligere artikler utførlig har dokumentert at utenriksministrene Koht og Trygve Lie, den norske og engelske konge samt britiske, amerikanske og norske folkeretts eksperter entydig uttaler at Norge aldri tilhørte De allierte under siste verdenskrig, er her Svartkjenli freidig nok til å påstå at han vet bedre. Han minner påfallende om soldaten som hevder at bare han gikk i takt, mens alle de andre gikk i utakt.

En annen framtrepende nordmann som også går i utakt med herr Svartkjenli er Johan Nygaardsvold. I bind II av sine erindringer fra London-tida (side 217) konstanterer Nygaardsvold med dårlig skjult bitterhet: « - og vi ble bare rådgivere og ærendegutter» for de alliertes militærledere. På samme side fortsetter Nygaardsvold: «De allierte, Storbritannia og USA, skulle befri Norge og vi skulle bare være rådgivere.»

Jeg er naturligvis kjent med den «militæravtale» som herr Svartkjenli stadig trekker fram. Hvor sterkt begrenset denne avtale var framgår av Koht: «For fred og fridom», side 82: «Sia har den norske regjering haldi fast på det standpunktet at ho ikkje ville ha nokon politisk sambandsavtale med nokon framand stat. Det har berre vore tinga om ein teknisk militærav-

tale som gjeld vilkåra for norsk hær- og flåtestyrke i Storbritannia». At disse styrker ikke kunne disponeres av den norske regjering, omtales av Trygve Lie i «Hjemover», side 185: «De norske hær- og sjøstridskrefter sto imidlertid under britisk kontroll og kunne ikke forlate Storbritannia uten samtykke av britiske myndigheter.» At England aldri i praksis behandlet Norge som en alliert stat, skulle tydelig framgå av følgende:

1. Johan Nygaardsvold i bind II side 87 i ovennevnte bok: «Da ekspedisjonen kom fram til Svalbard, fikk den norske offiseren lite å si. Den engelske admiralen sa han hadde instruksjoner og måtte handle etter disse. Og så lot han kanadiske soldater slippe løs med å legge øde det som nordmenn møysommelig hadde bygget opp i de siste 20-30 år. Alle som oppholdt seg på Svalbard, ble tvunget til å bli med til England, og verdier for millioner ble brent, sprengt i lufta eller ødelagt på annen måte.»

2. I verket «Regjeringen og Hjemmefronten under krigen», utgitt av Stortinget i 1948, gjengis et brev fra Trygve Lie til Stockholmlegasjonen. Brevet er datert 16/2 1943, og i brevet heter det bl.a.: «Statsministeren og jeg ønsker gjerne bragt til kretsens kunnskap at så uforklarlig det enn kan høres ut, så hadde ingen av oss kjennskap til Majavatn og Bittern-saken før vi fikk melding hjemmefra. Heller

ikke har vi hatt kjennskap til Telavåg og Rjukansaken. Verken forberedelse eller valg av personer har vi vært kjent med».

3. Isin doktoravhandling, «Hjemmestyrkene I», omtaler historikeren Sverre Kjelstadli i note 26, side 377, kaptein Jacob Schives forklaring til UK 3/2 1945: «Ved ankomsten til England spurte Schive bl.a. om man aktet å foreta invasjon i Norge og fikk av capt. Ram i SOE flg. svar: «Det er ikke sikkert, og det kan jeg si Dem at i så tilfelle ville verken norsk general eller norsk regjering få vite noe om det».
4. At den holdning som capt. Ram her ga uttrykk for varte helt til slutt, bekrefter Paul Hartmann i sin framstilling av London-tida i boka «Bak fronten». Side 389 refererer Hartmann fra regjeringskonferansen i London 3/5 1945. Hartmann forteller at både den britiske og den amerikanske regjering den 30/4 1945 hadde gjort henvendelser til den svenske regjering om svensk militær støtte i tilfelle invasjon i Norge, uten at regjeringen Nygaardsvold var blitt informert. «Det forelå her den groveste forbigåelse av vår regjering», refererer Hartmann i sin bok.

I «Londonregjeringa II» forteller Olav Riste om «ei djupliggende overtyding i leiande svenske krinsar om at den norske regjeringa i London langt på veg

(Forts. side 7)

«Klassekampen» angriper INO-medlem

«Klassekampen» hadde 29/4 1988 et stort angrep på Kjell Blich Schreiner fordi Oslo kommune har ansatt ham ved det kommunale Prindsen vernehjem. Han angripes ikke for tjenesteforsømmelser eller fordi han er mer interessert i ulovlige streikeaksjoner enn i sine klienters velferd, men fordi:

Schreiner som i sin tid også var bestyrer ved mannsherberget Kroghen har gjennom hele etterkrigstiden vært tro mot sin ideologi. I miljøet rundt gammelnazistenes institutt for norsk okkupasjonshistorie skal han ha vært en trofast aktivist.»

Ja, har man hørt maken til forbrytelse? Et menneske som er tro mot sin overbevisning og nekter å bøye seg for AKPml's krav om bråk for bråkets egen

skyld, bør da i all anstendighets navn få yrkesforbud.

Og yrkesforbud skal det nok bli for alle som er tro mot noe som helst annet enn marxist-leninismen, om ikke noe langt verre skulle vederfares dem, den dag AKPml skulle komme til heder og verdighet. Det er nok fler enn INO's medlemmer som er glad for at den revolusjonen ser ut til å ha lange utsikter.

Ellers burde AKPml'erne være glad til for at vi eksisterer. Hvem skulle de ellers frelse verden fra? Med jevne mellomrom avslører de jo all verdens nisse nazisammensvergelses. Det er jo vi som representerer all verdens ondskap, og holder alle fordervelige tråder i vår hule hånd, så uten oss ville deres virksomhet mangle enhver berettigelse, og de kunne rett og

slett komme til å kjede livet av seg.

For å sikre seg mot en slik eventualitet, foreslår vi at de er med og yter sin skjerv til vår kasse, på samme måte som mange «gode» nordmenn under krigen ga store anonyme bidrag til frontkjemperkontoret. Det er jo sant som Schreiner har sagt at vi er ikke like «stuerene» i det norske samfunnet, som de store revolusjonære.

Og gode fiender skal man stelle pent med.

Forøvrig synes vi det er ekstra ille at det er Oslos aller dårligst stilte som nå blir skadelidende ved denne ulovlige virksomheten. Og at Schreiner som er en godhjertet og sosialt engasjert mann skal henges ut fordi han vil gjøre sitt til å avhjelpe nøden.

Æres den som æres bør

Ja, slik heiter ein gamal og velkjend leveregel. Men også dette er av dei ting som våre utenriks-politiske analfabatar har avskaffa etter at dei kom attende frå sin rømlingtilværelse i London.

Like til denne dag kan me få høyra om alle dei skade og u-gjerningar NS-folket i Norge hadde skulda og ansvaret for. Personleg betalte eg i 1946 kr. 32.000.- førkrigskroner i mulkt for at eg som ordførar i gamle Fjeldberg hadde bygd for mykje vegar i okkupasjonstida - i staden for å sende folk på tyske anlegg som det vart forlangt av okkupantarne. Samtidig kunne ein lesa i mange aviser at NS-folket også var ansvarleg for at arbeidet på norske veganlegg hadde lege nede i okkupasjonstida. Ein kan sikkert leksa opp i massevis av liknande bøddelgjerningar.

Men å få lesa i ei norsk avis eller bok om at NS-folket hadde gjort noko ganglegt eller ærefullt har eg framleis til gode. Det var derfor ei gledeleg opplysning eg i dag fann i bladet «Pensjonisten» nr. 5 for 1987.

Det stod der på side 15 fylgjande: «Forskere fra hele verden er opptatt av det statistiske materialet for okkupasjonen i Norge, da omlagt kosthold og redusert fett-tilførsel ga fallende dødstall.»

(Forts. side 6)

Om å drive djevelen ut med Belsebub

Av Edvin Helgesen

Lovhjemmelen for oppsigelse av NS-medlemmenes leieforhold.

Oslo Kommune oppsier alle NS-medlemmer i sine gårder.

Som kjent er det falt en dom i byretten, hvor det ble fastslått at tidligere medlemskap av NS må anses som fyldestgjørende saklig grunn for oppsigelse av et leieforhold. Vi har i den anledning henvendt oss til oppsigelsesadvokaten Schwingel for å høre om dette vil bety at det nå blir satt fart i arbeidet med å få ut nazistene slik at skikkelige folk som er blitt kastet ut eller har måttet flykte kan få tak over hodet.

— Det er det vanskelig for meg å uttale meg noe om, svarer oppsigelsesadvokaten, da jeg ikke har sett hele dommen og premisene for den. Så vidt jeg skjønner er det imidlertid tatt

hundredre ansatte hadde en ung mann arbeidet i 8 år. Hans rulleblad var plettfritt. I likhet med både svenske og norske militære trodde han at krigen var slutt. Han mente at et Quisling-styre var en brukbar støtpute mellom okkupanten og sivilbefolkningen, og støttet med sitt medlemskap, noe som han også gjorde kjent blant sine kolleger. Enkelte forandret sin opptreden overfor ham, andre var som før. Til slutt fant det sted en avtale med sjefen og fagforeningen på stedet om at det her måtte statueres et eksempel. Plutselig gikk det ut en ordre fra mann til mann at ingen måtte snakke med - ja, la oss kalle ham Ola.

Hvis de sa et eller annet som ikke passet de nye makthavere, «kunne han angi dem.» Dessuten kunne de selv få et oppgjør når krigen var slutt. Her ser man at stolte og idealistiske nordmenn tok i bruk midler som i sin ufysiske sjofelhet ikke lå langt etter de aller dårligste forbilder. Da Ola fant seg i sin skjebne og ikke en gang ble angiver, måtte det tas i bruk hardere midler. I spisepausen gikk man bort til hans arbeidsbenk og ødela på forskjellige måter hans arbeidsresultater. Dessuten ble det satt av en egen person som noterte hvor lenge han var på klosettet, og hvor mange minutter han var kommet for sent og hvor lang

tid hans timesedler representerte. Dette resulterte i at minutter og datoer ble omhyggelig notert i et brev som sjefen sendte Ola og det ble truet med oppsigelse. Det ulykkelige mennesket måtte til slutt søke seg en annen stilling.

Selvsagt skremte dette andre som gikk med lignende tanker, og det var for en stor del ved hjelp av slike udemokratiske midler «demokratiet» ble forsvart. Jeg antar at denne fremgangsmåten i stor utstrekning dannet skole rundt på arbeidsplassene.

Senere ble fronten holdt ved hjelp av paroler. Det ble forbudt å søke visse stillinger, man måtte ikke være med på film- og teaterforestillinger, i det hele tatt ble det satt i gang et terrorsystem som selv ikke Hitler er Stalin kunne gjort bedre.

Dette med å knytte angiveri sammen med NS-medlemskap var uhyre vellykket. Og dessverre var det mange nordmenn som gikk direkte i tysk tjeneste. De skal ikke omtales her, de har fått sin straff og vel er det. Det er ingen tvil om at de bistod fienden i både «råd og dåd». Det er bare det at tyskerne ikke var rene idioter, de valgte sine handlinger blant de mest anonyme. Folk med solkors på jakkeomslaget egnet seg dårlig til tjeneste i et hemmelig politi.

Om det eksisterte angiveri under krigen, så var det vel først (Forts. side 6)

MÅNEDENS PERNILLE:

En annen synsvinkel

Som jeg har skrevet tidligere er far meget tilbakeholden når det gjelder oppholdet i Oslo Kretsfengsel i Åkebergveien fra 9. mai 1945 til ut i mars 1946. Det er som om han ikke vil belaste noen andre med det. Et par lyspunkter har han riktignok trukket frem, og jeg vet at han var stuert sammen med tre andre i en enmannscelle. Jeg er også klar over at hans stadige besøk hos tannlegen, og hans mange kjeveoperasjoner skyldes skjør-buken han hadde i fengslet. Han har også fortalt at det nesten var som å komme til friheten da det lyktes ham å bli overført til Ilebu våren 1946, og det forteller jo sitt.

Så blir jeg sist lørdag bedt til mitt opphav for å treffe en av fars cellekamerater fra Åkebergveien og dennes kone. Far hadde ikke sett ham siden den gang, men de hadde truffet hverandre på gaten og gjenkjent

hverandre etter alle de årene. Og nå fikk jeg vite mer. Det var ikke til å unngå at de to «samboerne» fra «Bayern», som etablissementet ble kalt, også kom inn på den tiden de tilbragte sammen der. Jeg skal ikke komme nærmere inn på dette her, men felles for dem begge var at de mente at det å ikke ha noen anelse om sine pårørende i månedsvis var den aller verste påkjenningen.

Vi tre kvinner satt og hørte på dem. Det var nokså klart at de to kameratene fra den gang benyttet disse minnene som innledning til fornyet bekjentskap. Da sier konen til fars kamerat fra den gang med et: «Jeg er klar over at dere gikk igjennom et helvete, med det å være ute var også et helvete. Dere var i alle fall sammen, og det var felleskap fra celle til celle. Det var en for alle, alle for en, men vi ble hengt enkeltvis.»

«Jo», sier mor, «jeg skjønner hva du mener. Riktignok skal vi ikke diskutere hvem som hadde det verst, men i grunnen har det vel aldri kommet frem hva det var å være kone til en som satt inne for landssvik.»

«Dere er inne på noe der», sier far, før konen til hans kamerat fra dengang fortsetter, idet hun henvender seg til mor: «Husker du den stadige redselen vi bar på fordi vi ikke visste hvor mannen vår var, eller hva de gjorde med ham. Selv var jeg hver dag og natt redd for at jeg ikke skulle se ham igjen.»

Mor nikket. «Det samme her. Og så var jeg redd for Pernille også. Jeg slapp ikke henne fra meg et øyeblikk for jeg visste at like små barn som henne hadde blitt trakassert, og det til og med av voksne mennesker på helt umenneskelig vis.»

«Og spissrotgangen mellom naboene», sier konen til fars

kamerat, «for ikke å snakke om tiggergangen til butikken. Opplevde du også at andre kunder som kjente deg gikk ut av butikken når du kom inn? Eller at alt du spurte om var utsolgt?»

«Jo, jeg opplevde vel det også», bekrefter mor, «men jeg opplevde også at naboer i første etasje hadde menneskekjærligheten og fornuften i behold. Da de så hvor det bar hen, ringte de sent en kveld på, og spurte om de kunne få hjelpe meg. Ved høylys dag våget de det ikke. Årsaken var at mannen i leiligheten ved siden av vår hadde hatt sine svin på skogen under krigen, og nå spilte han den fullkomne jøsing. De ukvemsord han kastet etter meg var utallige.»

«Og så tok pengene slutt», sier den andre, «og jeg vet ikke hvordan jeg skulle ha overlevet dersom forledrene mine heldigvis ikke hadde vært medlemmer av NS. Jeg ble jo også mor i

slutten av juli. Heldigvis ante ikke fødselsklinikken hva slags forbryter som var far til barnet mitt.

«Var det i begynnelsen av oktober at du fikk vite at det var en sønn du hadde fått?» sier hun henvendt til mannen sin.

«Ja, jeg tror det var da», svarer han. «Samtidig fikk jeg jo også vite at farmor hadde dødd i begynnelsen av juli. Et gledens og et sorgens budskap samtidig må jeg vel si. Resten av dette første brevet jeg fikk fra deg var strøket ut av sensuren.»

«Hva jeg skrev som du ikke måtte få vite, vet jeg ikke», sier hans kone, «men du fikk jo vite det da vi så hverandre igjen.»

Vi satte oss til bords, og samtalen gikk over til dagsaktuelle tema.

Pernille

Svensk brev til «Folk og Land»

Herr redaktør!

«Folk og Land» är alltid till stor gjädje. Icke minst den senaste tiden, har artiklarna varit av mycket stort värde!

Jag tänker då särskilt på R. A. Nielsens «Vi styrte landet...» och John Sands avslöjanden. Men toppen över I-et publicerades i nr. 3/88: Överläkare Jon Leikvams goda bidrag i den «eviga» debatten om demokratin contra rättsstaten. *Därfor ber jag få speciellt tacka Dr. Leikvam för hans uttalande.* Ord också mycket värdefulla för «F. & L.»s svenska läsekrets! All upplysning om demokrati contra rättsstat är av värde, då sanningen om NS innsats, bör offentliggöras.

Med nordisk hälsning
INO-medlem
SVEN A. LUNDEHÅLL

Hvem vil møte . . .

(Forts. fra s. 1)

H. S. Jacobsen hvorfra vi siterer:

«Hovedkapitulasjonsforhandlingen fant sted 10/6 1940 i Trondheim. Ved denne forhandling ventet den tyske overkommando at de norske forhandlere ville legge avgjørende vekt på at trass i innstillingen av kampene på norsk territorium, vedvarte krigen mellom Tyskland og Norge. I den retning talte den omstendighet at norske sjø- og luftstridskrefter hadde forlatt Norge sammen med de allierte. Denne formodning ble uttalt i en melding fra den tyske overkommando i Norge til Overkommando der Wehrmacht 10/6 1940 om morgenen.

Æresordet

I hovedforhandlingen mellom meg og den befullmektige representant for den norske overkommando, oberstløytnant Roscher-Nielsen, som begynte 10/6 1940 middag i Hotel Britannia i Trondheim og ble avsluttet med begges underskrift henimot kl. 17, spilte den ventede norske innsigelse om at krigen mellom Tyskland og Norge gikk videre, ingen rolle. Dette problem fant derfor heller ikke noe nedslag i kapitulasjonsavtalen.

Omstridt i lengre tid var bare det fra tysk side for løslatelse fra krigsfangenskapet krevde æresord fra de norske yrkessoldater

om i denne krig ikke på ny å gripe til våpen mot det tyske rike eller dets forbudne.

Grunnen til nølingen hos de norske forhandlere med å gå med på dette krav, var etter hva jeg bestemt erindrer, imidlertid ikke spørsmålet om handlingsfrihet for tilfelle av forsettelse av krigen utenfor Norge, men problemet med levebrødet for yrkessoldatene idet de ved frigivelse fra fangenskapet og demobilisering, henholdsvis oppløsning av den norske hær, ville stå der uten midler» . . .

«Mot ordlyden «samtlige norske stridskrefter» (die gesamten norwegischen Streitkräfte) reiste oberstløytnant Roscher-Nielsen ingen innvendinger» . . .

«Like lite krevet han unntagelse for eventuelle norske frivillig-enheter i England» . . .

«En avskrift av originalteksten til «Militärische Kapitulation Norwegens am 10. Juni 1940, 17 Uhr» befant seg i det politiske arkiv til det tyske utenriksdepartement. Den er trykket i dokumentarverket til professor Walther Hubatsch «Die Wesser-Übung» (Side 249/550).

«Offiser» kommenterer så vitneutsagn fra Roscher-Nielsen i saken mellom H. S. Jacobsen og S. Løberg:

«Vitnet innrømmer at han hadde sine fullmakter fra general Ruge (forsvarssjefen) som igjen hadde sine fra den norske regjering.

Merknad: Slik fullmakt var uavhengig hvis det gjaldt kapitulasjonen eller våpenstillstand for 6. divisjon. Derimot var den nødvendig for den avtale som ble inngått.

Vitnet: «Kapitulasjonsforhandlingene hadde intet med en fredstraktat å gjøre.»

Merknad: Nei, det er det heller ingen som har hevdet. Fredstraktat er noe helt annet enn en kapitulasjonsavtale eller våpenstillstandsavtale» . . .

«Vitnet: Ville De tro at en alminnelig oberstløytnant ble sendt avsted for å forhandle om et lands endelige kapitulasjon?»

Merknad: Vitnet var ingen alminnelig oberstløytnant. Han var general Ruges befullmektige (og Ruge hadde sine fullmakter fra den norske regjering.) Det forpliktet. Oberstløytnant Roscher-Nielsen var forøvrig en fremragende generalstabsoffiser, på «vei oppover», og endte sin karriere som generalmajor. Det syntes ikke noe betenkelig at en slik offiser ble sendt. Tyskerne var representert ved en oberst. Det gjaldt forøvrig ikke et lands endelige kapitulasjon.»

Joda! Kapitulasjonen var endelig hva den annen verdenskrig angikk. Da tyskerne kapitulerte for de allierte, kom vi under alliert okkupasjon før vi endelig fikk vår suverenitet tilbake.

«Offiser» sier seg deretter vil-

lig til å oppgi navn dersom det anlegges sak mot ham i anledning hva som skjedde i 1940.

Æres den som . . .

(Forts. fra s. 5)

Ettersom NS-folket i Norge er økonomisk ansvarleg for okkupasjonen og alt det som fylgde, så må me vel etter denne erkjenninga få kreditert en god slump kroner og «oppreisning» for at mange «gode» uslingar og andre snikmordarar fekk forlengt levetida si, slik at dei kunne halda fram med sin «Binders» innsats for fedrelandet.

Reint tilfeldig kom eg idag over «Bergens Tidende» for 10. febr. På side 49 hadde dei eit intervju med ein Lars Rogne som hadde vore sokalla Røde-Gardist i borgarkrigen i Finland for 70 år sidan. Han seier: «Jeg angrer ikke. Jeg sloss også for Finlands frihet den gangen for 70 år siden. Selv om den siden jeg tilhørte tapte, og ble dømt som landsforrædere, så er vår historie like viktig som de hvite seierherrenes.»

Han fortel også at han kom i ein fangeleir med ca 10.000 fangar, og at rundt 30% døde under fangenskapet. Sjølv overlevde han, men vog då berre 40 kg. Det er synd at vår «landsfader» er faren ned til sitt opphav, ellers skulle eg sendt han eit eks. av denne artikkelen som han vonleg ville hatt glede av.

Johs. G. Tofte
Toftevang

Willy Bjørneby . . .

(Forts. fra s. 3)

ovenfor! Hva er det dommerne mener?) Jeg - saksøker - Bjørneby protesterer herved på det alvorligste mot at de tre lagdommere Gjostad, Olsen og Schei, serverer noe slikt sprøyt, Selvmotsigende og kriminelt! Videre sitat: Etter straffelovens bestemmelser blir spørsmålet om retten skulle la de saksøkte avhente eller fremme saken i deres fravær. (Ja - selvfølgelig skulle dette vært gjort! Det foreligger her det groveste rettsbrudd! Og når de herrer «dommere» så skriver, sitat: *Det legges her til grunn at de SAKSØKTE hadde SAMTYKKET i at saken ble fremmet i deres FRAVÆR.* Ja da er hele høyesteretts råtenskap vel kommet frem i all sin tydlighet. For dette har de herrer dommere godtatt, som bevis for sin juridiske kompetanse!

Ble det, av de straffetiltalte som ekte, publiserte dokument

«Elverumsfullmakten» med lakksegl og nasjonale bånd, satt opp og vedtatt på Elverum om aftenen den 9 april 1940??? *Ja eller nei?*

Den ene straffetiltalte O. K. Grimnes har nylig i sin nye bok «Veien inn i krigen» på side 105 innrømmet hele den grusomme løgn som vel er den største og sjoffeste og farligste i hele vår historie. Det ble aldri satt opp noen «Elverumsfullmakt» på Elverum og Konge og Regjering hadde intet mandat fra det norske storting til å utstede ugyltige, grunnlovsstridige anordninger med tilbakevirkende kraft.

Vil disse «dommere» ta det store rystende ansvar for at denne gemene, for titusener så livsfarlige og sjoffe løgn, fortsatt skal bli fremsatt? Og - når har disse «dommere» fått bemyndigelse til å *lage en helt ny lov* om at straffetiltalte som ikke gidder eller tør å møte til en hovedforhandling i retten, bare kan blåse i det? Nei - nå er denne farlige sak blitt så infisert av de groveste rettskrenkelser, at en rikstret snart vil bli aktuell og forlangt. Det får være grenser for hva våre rettsmyndigheter kan finne seg i. Vår riksadvokat, vår justisminister og vårt storting kan ikke lenger lukke øynene og late som om dette ikke vedkommer dem.

J. W. M. Bjørneby

Om å drive . . .

(Forts. fra s. 5)

etter at tyskerne hadde kapitulert at angiveriet ble satt i system, denne gang i full åpenhet. Oslo kommune sendte ut et sirkulære til de ansatte, som ble oppfordret til å oppgi navnet til folk som under krigen hadde vært medlemmer av NS eller opptrådt «stripete». Som eksempel ble nevnt medarbeidere som hadde hatt omgang med NS-medlemmer, sendt blomster til bryllup og begravelser. *Leiegårdskontoret* i Oslo ved kontorsjef Kolsøe kunne stolt opplyse at *han hadde sendt leieberkomiteene brev med krav om å få oppgitt navnene på alle NS-medlemmer i leiegårdene.* Samme oppfordring ble gitt vaktmestere. Årsaken var at det var falt dom i Oslo Byrett om at medlemskap i NS var *saklig grunn* til oppsigelse av leieforhold.

Men den stolte og rakryggede norske nasjon trengte igrunnen ikke noen særlig impuls for å foreta angiveri. Rapporter om både stort og smått strømmet inn til politiet, og hvis dette ikke handlet fort nok, ja, så tok man saken, eller rettere sagt saksen i sin egen hånd. Piker som hadde hatt forhold til tyske soldater ble

gerne dratt utendørs hvor grådige blikk fikk næring gjennom hårsnauing og mer erotisk preget behandling.

Den «strengt rettferdige dom» som NS-medlemmer fikk nyte gleden av, besto blant annet i at hele familier ble kastet ut av sine leiligheter og plassert i forfalne tyskerbrakker.

I husbondens «fravær» hadde familier bare en utvei, nemlig å oppsøke forsorgsvesenet.

Det demokratiske Norge slo til med en tyngde som på mange måter overgikk diktaturene og dette gjaldt i hovedsaken folk som ikke hadde skadet et eneste menneske, og som i mange tilfelle hadde gjort sitt for å frigjøre de ulykkelige mennesker som under krigen hadde kontakt med okkupantens form for justis.

Men hvordan gikk det videre med de stakkars tufsene som virkelig trodde at Quisling var en egnet støtpute mellom okkupasjonsmakten og det norske folk. De som på arbeidsplassene åpent bekjente sitt standpunkt? Oppgjøret med loven gikk i enkle tilfelle lett. En ukelønn i bot for å ha forrådt landet var billig. «Folkets» dom var verre. Arbeidsledighet (berufsverbot), hjemløshet og æreløshet er nevnt. I tillegg skulle naturligvis LO ha sitt. Man ble høytidelig og med navns nevne ekskludert, innskudd i pensjonskassen stakk fagforeningen i sin egen lomme og etter at vedkommende etter at en flerårig ventetid endelig hadde fått sin «rettferdige» dom, jo da fikk man etter en høytidelig «avgift» lov til å melde seg inn på ny, mot at man måtte betale kontingent et år uten engang å ha stemmerett på medlemsmøtene.

Jeg kan ikke huske at «Loven» protesterte mot LO's konfiskering av medlemmenes penger.

Men tilbake til tyskerjentene eller «tøsene» som de lenge ble kalt. For å «beskytte» dem mot oppgiterte menneskemasser ble de isolerte på Hovedøya eller på andre fengselslignende steder, hvor de fikk anledning til under stram justis å angre sine synder. At flere av dem hadde barn, spilte ingen rolle. De ble «anbragt» av det offentlige og barna gikk en trist fremtid i møte. Den hardhet og hjerteløshet som disse barna ble møtt med står i sterk motsetning til de idealene som både religiøse og politiske kvinneorganisasjoner bekjenner seg til.

Vi trenger ikke lese mange ukeblad før vi får et innblikk i tyskerbarnas skjebne, en ødelegging av barnesjelen som var og er nærmest middelalderisk og langt utenfor det man kan forlange av et sivilisert samfunn.

Men siden det tok over 40 år før krigsseilerne fikk menneske-

(Forts. side 7)

(Forts. fra s. 6)

lig behandling, vil nok ikke disse barna noen gang få den rehabilitering som samfunnet skylder dem.

En upopulær oppgave for våre forskere?

Politiske . . .

(Forts. fra s. 2)

terer den tyske presseattache Meisner fra København til Berlin. Og da er det bare tre dager til tyskerne står i landet!

Les til sammenligning Dahl-Hansens løse påstand om det samme møte: «Det ble ansett som bevist at han (Quisling) møtte en tysk oberst (Dahl-Hansen vet ikke engang at det

var etterretningssjefen!) i København den 6. april. Her gjen-tok han sine advarsler mot å forsere Oslo-fjorden til tross for befestningene på Oscarsborg».

Kan Dahl-Hansen fortelle offentligheten hvilke(t) dokument(er) som beviser at Quisling fremsatte slike advarsler?

At Blücher gikk inn og ble senket, tyder tvertimot på at Quisling ikke hadde advart mot de norske befestninger. Dette stemmer også overens med det som hevdes av den eneste gjennlevende av den tyske overkommando som var ombord på «Blücher», tidl. major Jürgen Bieler. I en samtale jeg nylig hadde med ham i Tyskland, forteller han at det tyske admiralitetet var overbevist om at Oscarsborgs våpen ville tie!

Hvis Quisling hadde vært den tyske krigsmaktens rådgiver, ville neppe Blücher-katastrofen ha inntruffet.

Rettsbevisstheten . . .

(Forts. fra s. 2)

dige norske historieskriving etter krigen, bidrar avisen nettopp til den historieløshet som er et resultat av det nivellerte, sosialistiske skolesystem som nå er i krise. En kritisk historieforståelse oppstår bare der hvor forskjellige historieoppfatninger krysses, ikke under ideologisk og politisk overformynderi, slik tilfellet stadig er i Norge. Det spiller ingen rolle hvor «gode» og «demokratiske» formyndernes hensikter er.

Sosialister definerer historien

Merkelig at en høyreavis som Aftenposten ikke ser det betenkelige i at en sosialdemokrat som Skodvin, eller en venstresosialist som Ørnhoi, fremstår som de endelige sannhetsvidner når det gjelder å definere årsakene til den annen verdenskrig og Norges deltagelse i den.

Er det «fellesånden» fra 1945 man forsøker å oppvekke? En holdning som bare Arbeiderpartiet hadde politisk gevinst av, og som førte til den nedbrytende sosialiseringsspross av landet vi nå for alvor begynner å merke resultatene av.

«Dømte kvinner» . . .

(Forts. fra s. 4)

dom. Jeg vil aldeles ikke være noe alibi for noe man kaller «Dømte Kvinner». En slik inndeling krenker min stolthet. Jeg protesterer mot å inngå i noe samlebegrep. Som gammel straffedømt frontløst mener jeg å ha krav på at man ikke blander min «forbrytelse» sammen med hva som helst. Min forbrytelse mener jeg står i særklasse. Det tyder også mine domspapirer på.

«Frontløst»

Norges stilling . . .

(Forts. fra s. 4)

var ein formalitet, som skulle dekkje over at ute-Norge egentlig var eit lydørt instrument for britisk utnytting av norske ressursar til den allierte krigføringa.» Riste forteller også at de framstående svenske representanter Marcus Wallenberg og Erik Bohman «fann grunn til å karakterisere den norske regjeringa som ein marionett for britane». Når man lesar Johan Nygaardsvolds London-erindringer, ser det ut som om den svenske karakteristikk har atskillig for seg.

De andre spørsmål som herr Svartkønli tar opp, skal bli besvart i en senere artikkel.

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks.	Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: NS og fagorganisasjonen	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen	kr. 50,-
.... »	Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	kr. 50,-
.... »	ALLE 4 BIND:	kr. 150,-

.... »	A. I. Bru: Professor på ville veier	kr. 50,-
.... »	A. I. Bru: Her er London	kr. 60,-
.... »	Adolf Hoel: Universitetet under krigen	kr. 25,-
.... »	Walter Fyrst: Min sti. NS blir til, o.m.a.	kr. 95,-
.... »	Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	kr. 20,-
.... »	Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	kr. 15,-
.... »	Sigurd Myting: Politisk dømt	kr. 35,-
.... »	Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	kr. 20,-
.... »	Sundra Sand: Vidkun Quisling's siste dager	kr. 10,-
.... »	Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	kr. 25,-

GAVEBØKER for venner i utlandet:

.... eks.	Roald Astrup Nielsen: The «SOLBRIS» escapade (Engelsk)	kr. 80,-
.... »	La Fuga del «SOLBRIS» (Spansk)	kr. 80,-
.... »	H. Franklin Knudsen: I was Quislings Secretary	kr. 55,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks.	Institutet för Offentlig och Internationell Rätt:	
	Den norska rättsuppgörelsen	kr. 50,-
.... »	Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
.... »	Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret	kr. 10,-
.... »	Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	kr. 30,-
.... »	Ralph Hewins: Quisling - profet uten ære	kr. 60,-
.... »	H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRID D.D.D.	kr. 100,-
.... »	Gary Allen: Ingen tør kalle det en sammensvergelse. (Hvem trekker i trådene?)	kr. 50,-
.... »	Roald A. Nielsen: «Solbris Ohio!»	kr. 100,-
.... »	Torstein Gunnarson: Sannheten om Kirsten Flagstad	kr. 150,-
.... »	H.r.advokat Albert Wiesener: Lys over landssvikoppgjøret	kr. 145,-
.... »	Jørgen Sehested: Broholmøtet	kr. 75,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks.	Werner Haupt: Leningrad, Wolchaw, Kurland. Bildbericht der Heeres-gruppe Nord 1941-1945.	kr. 210,-
.... »	Harly Foged: Danske landsknægte, SS-soldat	kr. 90,-
.... »	Ben Esper: Tsjerkassy. Ambulansekjører på østfronten	kr. 100,-
.... »	Hans Werner Neulen: An Deutscher Seite Fremragende om norske o.a. frivillige på tysk side i Waffen-SS og Wehrmacht	kr. 175,-
.... »	R. Schulze-Kosens: Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen	kr. 210,-
.... »	Sigurd Senje: Glemt soldat	kr. 100,-
.... »	Gebirgsjäger im Bild	kr. 210,-
.... »	Panzergranadiere der Panzerdivision Wiking im Bild	kr. 210,-
.... »	Europäische Freiwillige im Bild	kr. 210,-

Legg til kr. 15,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til: **Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248** eller ved **sjekk, i kontanter eller frimerker.** (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Vi takker for nye «Vennegaver»

Vennegavene strømmer inn og vi takker denne gang for 50 nye på tilsammen kr. 5.990,-.

Ny liste i neste nummer.

«VENNEGAVER»
fra «Folk og Land»s venner.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

A. A., Oslo	kr. 100,-	L. S. S., Rødberg	kr. 70,-
E. B., Oslo	kr. 150,-	L. S., Skien	kr. 20,-
N. A. N., Oslo	kr. 100,-	O. H., Nesbyen	kr. 250,-
E. H., Oslo	kr. 1.000,-	H. G., Hokksund	kr. 50,-
O. Ø., Oslo	kr. 50,-	F. R., Hokksund	kr. 70,-
E. L., Oslo	kr. 200,-	K. Aa., Vrådal	kr. 170,-
H. O., Oslo	kr. 100,-	O. E., Stavanger	kr. 100,-
K. H., Eiksmarka	kr. 150,-	A. F., Kristiansand	kr. 70,-
H. K., Tøyenhaugen	kr. 100,-	T. S., Treungen	kr. 70,-
E. H., Rykkinn	kr. 50,-	E. G., Arendal	kr. 100,-
K. G., Mysen	kr. 170,-	H. J., Bryne	kr. 200,-
J. S., Gran	kr. 70,-	T. N., Nesttun	kr. 150,-
K. S., Stange	kr. 20,-	L. M. S., Laksevåg	kr. 50,-
A. J., Opphus	kr. 30,-	D. S., Malmefjorden	kr. 100,-
E. F., Kapp	kr. 70,-	S. L., Viksdalen	kr. 50,-
I. L., Koppang	kr. 170,-	J. S., Betna	kr. 120,-
A. H., Holmestrand	kr. 20,-	L. S., Molde	kr. 100,-
G. S.,	kr. 20,-	K. L. H., Namsos	kr. 50,-
L. S. K., Skien	kr. 20,-	J. S., Steinkjer	kr. 200,-
O. S. G., Nore	kr. 170,-	E. H., Sparbu	kr. 170,-
H. L., Drammen	kr. 150,-	A. A., Bestad	kr. 200,-
B. T., Fyresdal	kr. 50,-	O. C., Narvik	kr. 100,-
H. T. O., Åmot	kr. 50,-	I. A., Engenes	kr. 50,-
L. G., Sande	kr. 100,-	J. F., Sverige	kr. 70,-
A. T., Geilo	kr. 200,-	M. E. L., Sverige	kr. 100,-

PARTIUVESENET MÅ VEKK

Av Svein Sæthre

SYSTEM I KRISE

Fremskrittspartiets store fremgang har gitt skinn-deokratiet et kraftig sjokk. Parlamentarikerne, fra Arbeiderpartiet til Høyre, vet ikke sin arme råd for hvordan denne situasjonen skal kunne mestres. Alt er i krise og de vet selv så altfor godt at det ikke finnes noen «seriøs» måte å løse problemene på.

Verre enda, sett fra deres synsvinkel, er det nok at det heller ikke ser ut til å være noen måte å snakke bort vanskelighetene på. Selv ikke grov politisk mobbing har denne gangen båret de rette frukter, snarere tvert i mot. Fremskrittspartiet får tilhengere, ikke på tross av den politiske hetsen det blir utsatt for, men heller på grunn av den.

Resonnementet er egentlig svært forståelig. Når «seriøs» politikk er blitt ensbetydende med det glade vanvidd, stemmer man med det mest «useriøse» man kan finne. De «seriøse» har selv pekt det ut. Man har så likevel intet å tape. Muligens noe å vinne.

En av de tingene som har bragt Fremskrittspartiet fremover, er nok den følelsen av maktesløshet overfor systemet som mer og mer griper Ola Nordmann når han oppdager den forakt politikerne nærer for ham og hans meninger. Han kommer ikke til orde, og det som for ham ikke er annet enn sunt folkevett, stemples av våre myndigheter som «fascisme», «nazisme» og «rasisme» og kriminaliseres.

Ustanselig utsettes han for myndighetenes og massemedias omvendte rasisme. Alt er galt ved nordmannen, ikke myndighetenes politikk har ført oss opp i krise etter krise, men bl.a. den bedrøvelige ting at folket er feilaktig genetisk sammensatt. Løsningen er derfor storimport av innvandrere av mer fargerike raser, med fremmed religion og kultur og bedre utdanning og intelligens.

Vi har et bedre, og langt billigere forslag. Sop den marxistiske filosofi ut av skolen og barnehagen og gi våre egne barn og ungdommer en skikkelig oppdragelse og undervisning. Norsk ungdom var ikke dummere enn andre nasjoners før de ble utsatt for «verdens beste» skole og oppdragelsessystem.

En av Nasjonal Samlings hovedpåstander i tredveårene var at partiuesenet ville kjøre oss rett i grøften. Det gjorde det da også. Og det ser ikke ut til at man noen ting har lært. Partikjevl, de underligste hestehandler og kortsiktige, uansvarlig manøvrering dominerer fortsatt bildet. Og sjansen for at vårt land igjen blir kjørt i grøften, er overhengende stor, om det enn ser ut til å skje på en annen måte enn den gangen.

Nasjonal Samlings resept var hva man kalte et faglig folkestyre, hvilket ville si at folket valgte sine representanter gjennom de faglige organisasjoner de var medlem av. Er det noe som kan være aktuelt i dag?

Neppe i løpet av kort tid. Det er ikke mulig å bygge på de faglige organisasjoner vi har i dag. Det er ikke annet enn pressgrupper med meget kortsiktige og ofte svært uansvarlige målsetninger. Dessuten er mange av dem alt for nær knyttet til partiuesenet. Hva vi ville trenge, var organisasjoner som arbeidet for og med sine fag med langsiktige vyer for øynene, og som samtidig hadde et akseptabelt syn når det gjaldt helheten. Enkelte organisasjoner som tenderer i den retning, har vi vel, slik som Selskapet for Norges

Vel og Det norske Skogsselskap, men de måtte bli regelen istedenfor unntaket før organisasjonene kunne gis valgrett til en folkerepresentasjon. Og denne forandring i organisasjonsstrukturen vil ikke komme i gang før det oppstår en bevegelse som går bevisst inn for det.

Så er spørsmålet om det finnes en raskere vei bort fra partiuesenet mens vi venter på en forbedring av organisasjonslivet. Jeg tror det. Etter min mening ligger løsningen i en raskest mulig tilbakevenden til enmannskretser ved stortingsvalget, slik at velgerne får valget mellom mennesker, ikke mellom partier. Dessuten er enkeltmannskretser så små og gjennomsiktige at man har en fair sjanse til virkelig å kjenne de kandidater som stiller opp.

Det bør ikke være noen grense for hvem som kan stille opp, men i så fall må det antagelig velges i to valgogang, slik det skjer i noen andre land, f.eks. Frankrike. I den siste omgangen velges det da mellom de to eller tre kandidater som fikk flest stemmer første gang. Det bør kanskje også... som i Storbritannia... være et gebyr man mister om man ikke oppnår en rimelig del av stemmene. Men det må være et urokkelig krav at

man bare får stille opp som privatperson, ikke som representant for et parti og foreløpig heller ikke for andre organisasjoner. Man må heller ikke motta pengestøtte fra slike kilder.

Fordelene ved et slikt system er åpenbare. En kandidats håp om å bli valgt måtte baseres på personlig tyngde og individuelle egenskaper istedenfor på årslydig underkastelse i et parti. Ved enhver avgjørelse i Stortinget vil representantene kunne ta standpunkt til saken ut fra sin egen overbevisning og samvittighet og ikke etter ordre fra et parti. Er noen i tvil om at vi da ville få langt sunnere avgjørelser enn i dag? Beslutningene ville sikkert også være ganske annerledes i takt med folkemeningen enn nå.

Jeg sier ikke at dette er den eneste måten man på relativt kort sikt kan kvitte seg med partiuesenet på, og ser gjerne at andre kommer med forslag til andre løsninger. «Folk og Land» stiller sikkert gjerne spalteplass til disposisjon.

S. S.

PS. Partiuesenet er en utvekst på vår forfatning. Det står ingen ting om partier i Grunnloven.

D. S.

Forvirrende å bli politisk dømt

Av Hans Olavsén

Fjernsynets Quisling-serie fikk meg til å tenke følgende: Kan noen forstå hva det vil si å bli politisk dømt uten å ha opplevd det selv?

I en vanlig straffesak er det greit. Enten er man skyldig eller uskyldig, og det vet man selv. Man er ikke i tvil om hvorvidt man er skyldig eller uskyldig dømt... eller eventuelt skyldig frikjent.

I en politisk rettsak er det ganske annerledes. Man aner ikke hva man egentlig er tiltalt for. Var det galt av en å forsøke å holde hjulene i gang i en vanskelig tid? Var det straffbart å ha gitt uttrykk for sine meninger i skrift og tale? Var det kriminelt å ha fulgt det man mente var den eneste vei til ny frihet og selvstendighet for Norge? Hva er det egentlig de... mine politiske motstandere... vil dømme meg for?

Man sitter i fengsel, man blir

stilt for retten. Der møter man en aktor hvis oppgave det selvfølgelig er å tolke alt i verste mening. Fullt så selvfølgelig er det ikke at man også møter en dommer som oppfatter sin oppgave på samme måte som aktor. Begge er politiske motstandere. Det samme er forsvareren, som nødt og tvungent prøver å finne unnskyldninger for noe som slett ikke behøver å unnskyldes.

Til å begynne med prøver man tålmodig å forklare hvordan tingene egentlig var og henger sammen, hvordan de var ment. Men snart gir man opp. Det man sier, blir ikke oppfattet, eller man vil ikke oppfatte det. Aktor og dommer er fullstendig innstilt på å tvinge igjennom sin politiske oppfatning, uansett. Og fra forsvareren har man ingen støtte. Heller ikke man begriper et mukk av sin klients motiver. Derfor kan man like gjerne ti stille.

Så faller en dom. Den lyder på års fengsel, i overkant av hva grov vold blir belønnet med. I sine domsgrunner prøver retten å være hyggelig. Tiltalte har jo oppført seg så anstendig og hensynsfullt overfor annerledes tenkende. Han har utvilsomt ment at det var riktig for Norge, det han gjorde. Heter det i domspremissene. Om hans gode hensikter er det ingen tvil. Men års fengsel blir det altså likevel.

Er det underlig at man etter godt over førti år ennå ikke riktig vet hva man er dømt for? Man kan bli forvirret av mindre.

**Annonsér
i
«Folk og Land»**

Aktiviteten øker - det trengs penger!

Som våre venner sikkert har merket, har aktiviteten i vårt arbeide økt betydelig siste år. Men dette går hardt ut over våre midler - det trengs mer penger for å holde den samme farten. Hvis du har et større eller mindre beløp til overs, så send det til vår adresse: Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Merk av om du vil pengene skal gå til «Folk og Land», pressetjenesten eller til INO generelt.

VI VIL BLI SÅ GLADE

Hvis dere vil skrive HVA beløpet gjelder HVER GANG dere sender inn penger til INO eller «Folk og Land». Vi får inn postgiroblanketter på INO når det gjelder «Folk og Land» og omvendt uten noen forklaring på HVA pengene skal gå til.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 11—14, onsdag kl. 17—20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPlassen 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.